

PUNT DE MIRA

"El poste"

Pere Valls i Duran

Quan escric aquestes ratlles encara s'estan fent obres en la benzina de Can Baulenas que per cert fa uns dies, és a dir el 12 de desembre passat, i per causa de les mateixes obres hi va haver una petita fuita de gasoil, la qual cosa em va fer recordar que cap al final de la nostra guerra i ja en la retirada de les tropes Republicanes, algú va engegar intencionadament les aixetes del "poste" de Can Baulenas, i la benzina va sortir corrent vorera avall, i també algú intencionadament va encendre-la, provocant un foc de més de tres-cents metres que va cremar la vorera que no fa pas gaire, després de 50 anys, van adobar. Ara per això no es va encendre i no va pas ésser intencionat, va ser un oblit, però de seguida amb seradures ho van tancar.

Estic parlant del "poste", i aquests sortidors de benzina ja fa molts anys que han passat a la història, encara que hi hagi gent que d'una benzina en diuem postes. Això que en deiem poste era com un armari en un pedestal, amb dipòsits de vidre semblant dues ampolles grosses de costat de 5 litres i amb un rellotge que marcava de 0 a 100 litres, també amb una maneta que donava mitja volta omplia els dipòsits; mentre un es buidava l'altre s'omplia. Aquests aparells es fabricaven a Barcelona i la marca era Isidre Heneiz, tal com ho diu en el poste que encara hi ha a Santa Maria de Palautordera, però que no es fa servir. A la nostra ciutat d'aquest postes sortidors n'hi havia hagut a quatre llocs: on ara hi ha la Caixa Laietana, davant del Garatge Eloi, n'hi havia un manat per l'amic Pepet; l'altre era a la vorera de la plaça de la Corona el qual el menaven la gent de Can Peret, restaurant que estava davant mateix; davant de Can Prades, botiga de venda d'automòbils; llavors (parlo de després d'acabada la guerra), també n'hi havia hagut un dalt de la vorera, i recordo que el feia anar l'avi Prades, que també tenia una armeria i venda de Vespas; més amunt i a la mateixa carretera a la plaça dels Porcs (Perpinyà), n'hi havia un altre que el portaven la gent de Can Rafalet (Armengol) el qual també els germans Doña l'havien fet anar. L'últim, el de Can Baulenas, recordo haver vist fent-lo funcionar a l'avi Baulenas i als fills o empleats. Ara les benzineres de Granollers són fora de la ciutat, com ara la del coll de la Manyà; els propietaris de la mateixa, també ho havien estat del poste de la plaça de la Corona. Altres benzineres són les de Palou i Llerona, o també la de la Roca. Ara aquestes tenen unes màquines sortidors automàtiques, ja que només apretant uns botons et posen la benzina i al mateix temps et donen un tiquet. Aviat aniran només amb una tarja, i elles mateixes et posaran la benzina, sense haver d'accionar cap palanca, ni haver-les de tancar amb un candau com abans.

Correu Obert

En aquesta secció es publicaran les cartes que adrecin els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

Als Alcaldes i Alcaldesses del Vallès Oriental

Sr/a. Director/a.

Com a gerent del Consell Comarcal us agrairia que féssiu pública aquesta carta adreçada a tots els Alcaldes i Alcaldesses del Vallès Oriental, en relació a l'entrevista que em fa ver el periòdic **El 9 Nou**, i que ha sigut motiu d'interpretacions malenteses.

Amb aquestes línies voldria aclarir una de les respostes que vaig fer en una entrevista al periòdic **El 9 Nou**, del dia 18 de desembre de 1989, i que ha sigut motiu d'interpretació equivocada.

L'entrevista fou feta en un marc desenfadat, d'aire bromista —o irònic, com volgueu— i dirigida a

la persona, i no pas a la representativitat possible en cap camp.

Lluny de la meva intenció era desqualificar els alcaldes socialistes ni de cap altra afiliació. Si en l'entrevista se'm demanava una comparació amb una cosa més inútil que el Consell Comarcal, vaig respondre comparant els alcaldes socialistes amb el que evidentment considero útil, com el mateix Consell Comarcal, i per tant la comparació s'establí en termes d'utilitat i no pas d'inutilitat.

Lamento doncs que fora de context pogués semblar una afirmació desafortunada, quan, re-

peteixo es produí en un marc d'ironia i sense ànim de ferir ningú.

I que perquè quedi ben expressat i no es pugui sospitar ni remotament de la meva responsabilitat —i ara sí, com a gerent del Consell Comarcal— davant la tasca que se m'ha encomanat, la meva feina és al servei de tots els Alcaldes i de tots els Ajuntaments de la nostra comarca i que trobaran en mi, una actitud dialogant i de servei amb l'objectiu de millorar encara més el treball i col·laboració al si del Consell Comarcal, en benefici de tota la comarca.

Cordialment,

Rosa Ribas i Valls

Temes d'economia rural... encara...?

Sr. Director:

Ja fa una pila d'anys que vaig anar a Roma agregat a una peregrinació madrilenya. Escaiença inesperada que em va permetre travessar per pocs diners tota l'Itàlia des del capdamunt fins al capdall i pel bell mig del paisatge meravellós que m'oferia una agricultura maximalista, experimental i moderna que em va deixar bocabadat. Tinc entès que la regia des del ministeri d'Agricultura un tal senyor Malfatti (si no em varen informar malament).

Aquí a Catalunya, a la província de Barcelona en concret, seria un desencert monstruós considerar que els boscos particulars són una elegància social a la mercè dels seus propietaris. No. Són

una propietat privada que es porta personalment i és conreuen com la resta dels camps de la mateixa finca i procurant de treure'n el millor jornal possible bo i aprofitant la "totalitat dels recursos naturals de la terra". Els arbres, els pins i les alzines i els roures no són una renda "moma" com els bolets. Cal anar al bosc a buscar el jornal amb la professionalitat d'un artesà i si no arriba, compensar la feina amb una ajuda social i oficial honrada, veritable i neta.

Els boscos considerats "monte bajo" urbanitzats i programats com ho ha fet, per exemple, el meu fill amb el bosc de casa (que s'ho ha gastat tot), per fer camins nous i aprofitar torrents, el de-

sembosc no és cap problema, perquè els camions passen per tot arreu, i es fa sense fer malbé res.

Tots els sistemes són prou bons i el millor de tots és el que resulta més barat.

Ignoro a quines conclusions varen arribar els professionals que varen concórrer a la demostració pràctica de desembosc de can Traüna al Parc Natural del Montseny. Només puc garantir l'èxit que significa l'afany professional del meu successor i que jo, pobre de mi, no l'he aconseguit mai malgrat provar-ho endebades tota la vida i patir i plorar, costant-me més dolors que no pas els de parir un ruc amb esquella i tot.

Joan Bta. Soldevila
(Corró d'Amunt)

REFRANYER POPULAR

Música pagat no fa bon so

Aquest és un refrany pensat amb tota la mala bava per la nostra avior que té la virtut de preveure la falta generositat d'aquells que, pel sol fet que van amplex d'armilla, es poden permetre el luxe d'escampar el diner a mans pienes, molt abans que una feina sigui feta. L'exemplaritat d'aquest refrany té moltes aplicacions. No s'ha de ser massa generós ni tampoc massa gasiu. La gasiveria és un dels pecats capitals que menys hem d'assimilar. A l'hora de cancel·lar en diner una feina acabada, el més lògic és que es pagui el que Déu mana, bitllo bitllo, sense escatimar-ne ni un centim. Aquí la gasiveria no compta. Fer el contrari, al marge de tots els refranys, és una injustícia. Ara bé. D'abò a fer ús i abus d'una laxenderia més que embelada i pagar per endavant amb escreix allò que encara no s'ha fet, no és bon bé el mateix, ni de bon tros. Donar a cegues l'import d'un treball que només s'ha projectat, pot donar lloc al risc de topor amb un mal feiner, un tahir, un inexpert i perdre les virolles i que aquella mateixa feina l'hagi de fer el veí amb el sobrepui de plat de segona taula. Heus sol un músic pagat per endavant que, amb la buxaca més que coberta, tant li fa que soni com que no soni la boca del seu trombó. Pagar per endavant, a la curta, no deba de ser un parí i una possible estavel·lada econòmica. Pagar quan és l'hora de pagar i pagar bé, sempre és símbol d'honradesa. La moralitat d'aquest refrany mai no la coneixeran aquells que demanen els diners a la bestreta. D'altre la majoria del diner s'ensenyoreix de totes les coses i en particular dels homes, mai no trobarem els coeficients de la puresa ni del compliment del deure.

Josep Macià i Macià

ESMORZAR?

AL
VIENA

PlaçaGran

Crònica del Vallès Oriental

L'ESCLETXA

Millors o més cars?

Lourdes Cubells

Com tothom el primer de gener vaig encetar calendari. Aquest any el que va regalar la Caixa reproduceix quadres de Marià Fortuny. En mirar-me'l vaig recordar l'exposició antològica que la Fundació d'aquesta entitat va organitzar l'hivern passat a Barcelona.

Uns dies després de finalitzada l'exposició un diari català va publicar quatre articles on deia que segons el director de l'Institut Amatller d'art Hispànic, de Barcelona, entre els quadres exposats n'hi havia deu que no eren de Fortuny. El responsable d'aquesta afirmació detallava quins eren els quadres no autèntics i les raons per les quals havia arribat a aquella conclusió. Desconec si aquells articles van provocar polèmica entre els experts.

És possible que quan els llecs en art ens embadalim davant d'un quadre famós, que creiem únic, només estiguem contemplat una imitació mal feta. És el preu de l'analfabetisme artístic. Però, com és que a molts entesos també se'ls pot donar garsa per perdiu?

Fa un parell de mesos que un grup d'autoritats investigadors holandesos van fer saber que cinquanta quadres atribuïts a Rembrandt no són autèntics. Durant la tasca d'identificació dels quadres d'aquest pintor —fa 21 anys que dura— ja se n'havien trobat altres de falsos. Molts formen part del patrimoni artístic de museus i col·leccions de prestigi de tot el món i fins ara han estat contemplats com a autèntiques joies, tant pels profans com pels erudits.

Davant d'aquests fets i des de la meua ignorància em demano: són sempre els millors els quadres més cotitzats? La lògica, que molts cops substitueix els coneixements, em diu que no. Perquè, qui estipula el valor que té un quadre en el moment de ser comercialitzat? Doncs aquells que tenen més traça per als negocis.

Últimament s'ha dit i s'ha repetit que cada dia és més gran la diferència que hi ha entre el preu i el valor real dels quadres. Les obres d'art han entrat de ple en el món de l'especulació.

Tot i que aquestes històries ens deixen escèptics pel que fa al preu i l'autenticitat de les obres d'art, penso que el millor que podem fer és seguir visitant museus i exposicions i admirar la bellesa d'un quadre tant si és autèntic com no. Per als qui no hi entenen prou seguirà sent bonic, encara que algun dia ens facin saber que és fals.